

Dosarul nr. 2ra-1424/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Z. Talpalaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, O. Cojocaru, I. Dutca)

Î N C H E I E R E

16 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Zinaida Armanu,
reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Zinaida Armanu
împotriva Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de
Muncă cu privire la încasarea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 10 august 2018, Zinaida Armanu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de
Muncă cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că prin ordinul nr.149-p din 19 mai
2014 a fost numită prin transfer în funcție de medic-expert neurolog cu
responsabilități de șef CT-DDCM Cahul. Conform acordului adițional nr.61 din 2
mai 2015 la contractul individual de muncă nr.93 din 19 mai 2014, s-a modificat
punctul 1 din Titlul I Dispoziții generale al contractului individual de muncă nr.93
din 19 mai 2014, prin care reclamanta a fost angajată în calitate de șef consiliu
expert-medic DDCM și la data de 2 martie 2015 s-a emis în acest sens Ordinul nr.
95p cu privire la modificarea contractului individual de muncă. Prin ordinul nr.47 din
4 mai 2018 a fost preavizată despre concedierea în contextul reducerii numărului și a
funcțiilor din statele de personal a instituției, în conformitate cu actele normative și
legislative în vigoare.

A menționat că, deoarece în perioada acordată pentru căutarea unui alt loc de
muncă, și-a găsit alt loc de muncă, a înaintat o cerere de demisie cu achitarea tuturor
drepturilor salariale și a indemnizațiilor conform legislației muncii în vigoare. 6.
Menționează reclamanta că, potrivit Ordinului nr.218 din 11 mai 2018 cu privire la
încetarea contractului individual de muncă, la pct.1 a fost prevăzută desfacerea
contractului individual de muncă nr.93 din 19 mai 2015 din funcția de șef de consiliu,

medic-expert neurolog cu responsabilități de șef CT-DDCM Cahul, de la data de 15 mai 2018 și conform pct.2.1. s-a dispus achitarea deplină a drepturilor salariale și anume compensarea concediului de odihnă anual plătit nefolosit pentru perioada 19 mai 2017 – 15 mai 2018, 32 de zile calendaristice conform legislației în vigoare.

Reclamanta a specificat că, nefiind de acord cu punctul 2.1 din ordinul nr.218 din 11 mai 2018, a înaintat administrației angajatorului cerere prealabilă prin care a solicitat completarea pct.2 din ordin, cu achitarea tuturor drepturilor salariale făcând trimitere la prevederile art. 264 Cod muncii. Iar, la data de 18 iulie 2018 a recepționat răspunsul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă la cererea prealabilă prin care i s-a refuzat achitarea a 3 salarii medii lunare pe motiv că, șefii de consilii nu cad sub incidența prevederilor art. 264 Cod muncii.

A afirmat că, refuzul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă privind achitarea a 3 salarii medii lunare îl consideră ilegal și neîntemeiat, deoarece conform legii, în calitate de șef al Consiliului Teritorial pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă Cahul i se cuvine conform art. 264 Cod muncii, achitarea a 3 salarii medii lunare.

În opinia reclamantei a fost interpretat greșit faptul că, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă avea calitate de persoană juridică, iar Consiliul Teritorial pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă Cahul nu avea această calitate, or, conform art. 17, anexa nr.2 al hotărârii Guvernului nr.65 din 23 ianuarie 2013 cu privire la determinarea dizabilității și capacității de muncă, (abrogat la 1 mai 2018 prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 18 aprilie 2018), Consiliile teritoriale pentru determinarea dizabilității și capacității de muncă reprezintă structurile principale în domeniu la nivel teritorial.

A notat că Consiliile teritoriale dispun de ștampilă cu Stema de Stat care activează în strictă conformitate cu prevederile legislației în vigoare, prezentul Regulament, Instrucțiunea și criteriile pentru determinarea dizabilității și capacității de muncă. Funcția de șef de consiliu este o funcție de conducător al unității, Consiliul Teritorial Cahul dispunând de ștampilă, acest lucru fiind confirmat prin prevederile art. 258 alin.(2) Codul muncii, care arată că conducător al unității este persoana fizică care, în conformitate cu legislația în vigoare sau documentele de constituire ale unității, exercită atribuții de administrare a unității respective, îndeplinind totodată funcțiile organului executiv.

Zinaida Armanu a invocat prevederile art.264 Cod muncii și anume că, în caz de încetare a contractului individual de muncă încheiat cu conducătorul unității în baza ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) organului abilitat sau al proprietarului unității (art. 263 lit.b), în lipsa unor acțiuni sau inacțiuni culpabile, conducătorul este preavizat în scris cu o lună înainte și i se achită o compensație pentru încetarea contractului individual de muncă înainte de termen, în mărime de cel puțin 3 salarii medii lunare. Mărimea concretă a compensației se stabilește în contractul individual de muncă.

Reclamanta a susținut că, deși a solicitat pârâtului achitarea acestor compensații, până la momentul de față nu i-a fost plătită compensația prevăzută de lege.

A adăugat că urma să activeze un termen nedeterminat, însă întrucât a intrat în vigoare hotărârea Guvernului nr.357 din 18 aprilie 2018 cu privire la determinarea

dizabilității, contractul său de muncă a fost încetat, ceea ce îi oferă dreptul la compensația prevăzută de art. 264 Cod muncii.

Reclamanta a opinat că compensația pentru încetarea contractului individual de muncă urma a fi achitată în ziua eliberării de la serviciu, conform art. 143 alin.(1) lit.a) Cod muncii, adică la data de 15 mai 2018. De asemenea, art. 330 alin.(2) Cod muncii îi permite să solicite încasarea din contul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă a penalității în mărime de 0,3% pentru fiecare zi întâziere din suma neachitată. Prin urmare, suma de (27 885,69 de lei x 0,3%) x 86 de zile = 71 945, 02 lei.

În urma concretizării cerințelor reclamanta a solicitat încasarea a 3 salarii medii lunare în mărime de 27 885,69 de lei, a penalității de întâziere în mărime de 47 684 de lei, a prejudiciului moral în mărime de 5 000 de lei pentru neachitarea compensației la încetarea contractului individual de muncă și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 19 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de către Zinaida Armanu.

Prin decizia din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respinsă cererea de apel depusă de avocatul Zinaida Gîrneț, în interesele Zinaidei Armanu și s-a menținut hotărârea din 19 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel instanțele ierarhic inferioare au reținut că dispozițiile art.264 Cod muncii la care face referire reclamanta nu sunt aplicabile cazului, deoarece ultima a depus cerere de demisie din proprie inițiativă, fără ca preavizul privind concedierea în contextul reducerii numărului și a funcțiilor din statele de personal, dispus prin ordinul nr.47 din 04 mai 2018 să fie dus la o finalitate.

Totodată, instanțele de judecată au notat că după depunerea cererii de demisie, Zinaida Armanu nu a depus cerere de retragere a cererii de eliberare din funcție sau o nouă cerere, prin care să o anuleze pe prima în termen de 7 zile conform prevederilor art. 85 Cod muncii, or, reclamanta deja își găsise alt loc de muncă, motiv pentru care a și fost depusă cererea de demisie din proprie inițiativă.

La data de 4 septembrie 2020, Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț a declarat recurs împotriva deciziei din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs a invocat nu este de acord cu hotărârile contestate, deoarece instanțele ierarhic inferioare eronat au interpretat legea aplicabilă speței; instanța de apel nu s-a expus, nu a analizat și nu a examinat circumstanțele expuse în cererea de apel.

A menționat că instanța de fond eronat a apreciat și a interpretat faptul că apelanta a depus cerere de demisie din proprie inițiativă, or, reieșind din cererea de demisie este indicat motivul că în legătură cu preavizarea privind reducerea numărului și funcțiilor din statele de personal, așa cum a fost acordat termen pentru găsirea unui loc de muncă. Apelanta a indicat și acest motiv în cerere, dar a primit motivul reducerii numărului și funcțiile din statele de personal, deoarece în cazul în care nu se reducea numărul și funcțiile din statele de personal apelanta urma a ocupa funcția în continuare.

A susținut că hotărârile instanțelor ierarhic inferioare nu sunt suficient motivate, iar cauza civilă nu a fost examinată în mod echitabil, ceea ce presupune încălcarea art. 6 CEDO. Astfel, instanța de apel a interpretat eronat prevederile legale, nu a examinat integral și nu au luat în considerare toate probele anexate la dosar.

Prin referința depusă la data de 7 octombrie 2020 Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă a solicitat respingerea recursului declarat de către Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț cu menținerea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces la 31 iulie 2020 (f.d.156), însă careva date ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la actele cauzei lipsesc.

Prin urmare, recursul din 4 septembrie 2020, este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Zinaida Armanu, reprezentată de avocatul Zinaida Gîrneț.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu